

„Co máte na mysli, můj králi?“

„Toho pana krále, Isabel. Když budeme sami, mohla bys mi říkat Filipe. Bylo by to krásné z tvých úst, Isabel.“

„Jak si přeješ, můj...“ zarazila se a usmála.

„Jak si přeješ, Filipe.“

„Děkuji, Isabel. To, co si přeji nejvíc, jsem ti již řekl, než jsem tehdy odjel, lásko.“

Sklopila hlavu a zčervenala. Chvíli pak tiše hleděli na hladinu, již lehce rozvlnil občasný vánek. Pak se ještě procházeli kolem jezera a král jí vyprávěl o zdejší krajině a ke všemu, co jí ukázal, dovedl přidat spoustu zajímavostí, které sama neznala. Obdivovala jeho vzdělanost. Nebyl jen horou svalů bez mozku. Byl chytrý a sečtělý. Cítila, že se konečně v jeho společnosti uvolnila. Žádné chvění, žádné napětí. Žádný strach? Mluvili spolu a poznávali se. Slunce se začínalo sklánět k obzoru.

Museli být pryč už snad hodiny. Krásný den utekl.

„Pojedeme domů,“ řekl Filip. „Je ti Solidor domovem, Isabel? Pokud ne, mohu změnit, co si budeš přát.“

Zámek i hradní části, celé město se jí líbilo. V jejích komnatách bylo tak útulno a vlídno, že je přijala za své útočiště, a ano, cítila se tam dobře celé ty dva měsíce. Dokud byl král pryč.

„Ano, je mi domovem. Už ano, Filipe.“

